

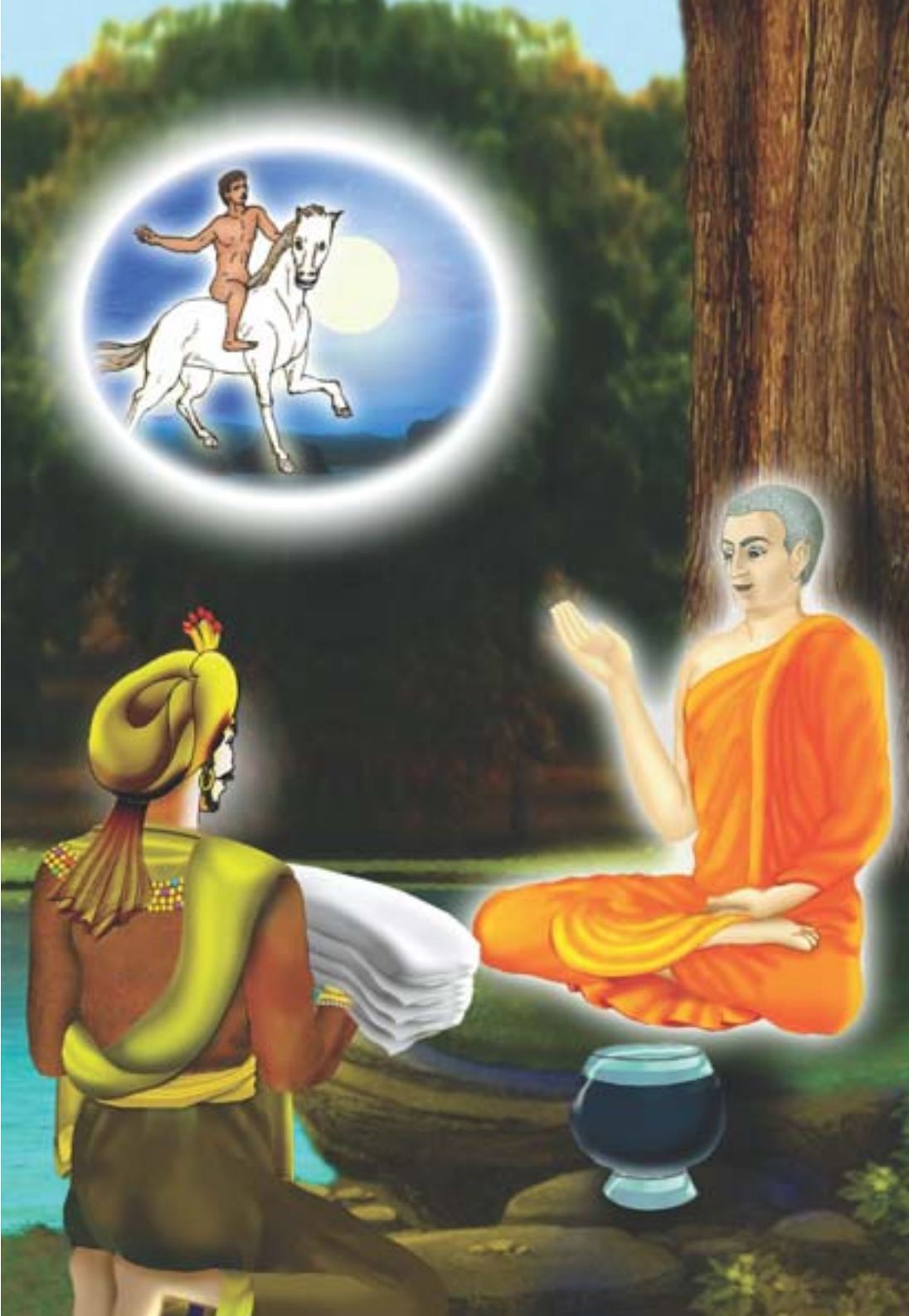
๒๘

รู้เท่าไม่ถึงการณ์

(๓)

ถ้าสัตว์ทั้งหลายในโลกนี้ ไม่ทำกรรมดีหรือกรรมชั่วไว้ สัตว์ที่ไปสู่สุคติและทุกคติ หรือเป็นสัตว์ประณีตและเลว ก็จัก ไม่มีในมนุษยโลกนี้ แต่เพราะสัตว์ทั้งหลายได้ทำกรรมดีและกรรมชั่วไว้ ฉะนั้น จึงไปสู่สุคติบ้าง ทุกคติบ้าง เป็นสัตว์เลวบ้าง ประณีตบ้าง

รู้เท่าไม่ถึงการณ์ (๓)

๒๔๕

ความเปลี่ยนแปลงในสังคมโลกปัจจุบัน ส่งผลกระทบต่อสภาพจิตใจของมนุษย์ที่นับวันจะย่ำแย่ไปตามกระแสกิเลส ทำให้ชีวิตต้องประสบกับความวุ่นวายอย่างไม่รู้จบสิ้น แต่บัณฑิตผู้มีปัญญาสามารถขจัดปัญหาเหล่านี้ได้ ด้วยการสร้างกระแสใหม่ คือ กระแสแห่งความดี เพื่อเอาชนะปัญหาและอุปสรรคทั้งหลายที่เกิดขึ้น กระแสแห่งความดีจะเกิดขึ้นได้ ต้องเริ่มต้นที่ใจก่อน ด้วยการทำใจหยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกาย เพื่อทำความบริสุทธิ์ให้เกิดขึ้น เมื่อใจคู่กับความบริสุทธิ์ภายในคุณภาพของใจจะดีขึ้น ความคิด คำพูดและการกระทำก็จะดีขึ้นตามไปด้วย กระแสแห่งความดีนี้เมื่อขยายไปยังคนรอบข้างและทุกคนในสังคม ในประเทศชาติ กระทั่งครอบคลุมไปทั่วทั้งโลก เมื่อนั้นโลกย่อมบังเกิดสันติสุขอันไพบูรณ์

มีธรรมภาสิตใน อัมพลักขรเปตวัตถุ ว่า

“โน เจตถ กมฺมานิ กเรยฺยฺ มจฺจา

กลฺยาณปาปานิ มนุสฺสโลเก

นาหุลฺลํ สุตฺตา สุคฺตา ทุคฺคตา วา

ทีนา ปณฺธิตา จ มนุสฺสโลเก ฯ

ยสฺมา จ กมฺมานิ กโรนฺติ มจฺจา

กลฺยาณปาปานิ มนุสฺสโลเก

รู้เท่าไม่ถึงการณ์ (๓)

๒๕๐

ตสุมา สตตะ สุตตะ ทุคคตะ วา
ทีนํ ปณิตํ จ มนุสฺสโลเก

ถ้าสัตว์ทั้งหลายในโลกนี้ ไม่ทำกรรมดีหรือกรรมชั่วไว้
สัตว์ที่ไปสู่สุคติและทุกคติ หรือเป็นสัตว์ประณีตและเลว ก็จัก
ไม่มีในมนุษยโลกนี้ แต่เพราะสัตว์ทั้งหลายได้ทำกรรมดีและ
กรรมชั่วไว้ ฉะนั้น จึงไปสู่สุคติบ้าง ทุกคติบ้าง เป็นสัตว์เลวบ้าง
ประณีตบ้าง”

ภพภูมิต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นสุคติภูมิหรือทุกคติภูมิ ล้วนเป็นของ
กลางๆ เป็นของสากลที่มีไว้เพื่อรองรับผลแห่งการกระทำของ
สัตว์ทั้งหลาย ถ้าทำดีก็ไปสุคติ ถ้าไม่ดีก็ไปทุกคติ กฎแห่งการ
กระทำเป็นสิ่งที่ต้องเรียนรู้ไว้ เพื่อจะได้ไม่ไปทำผิดพลาด การ
ทำอะไรโดยไม่ยั้งคิด ไม่พิจารณาไตร่ตรองให้ดี เหมือนการ
รับประทานยาแก้โรคโดยไม่ดูคุณสมบัติของยา การใช้ยาผิด
ขนาดย่อมจะนำความวิบัติมาให้ อาจถึงแก่ชีวิต พระพุทธองค์
จึงทรงสอนให้รู้จักใคร่ครวญให้ดีก่อนทำ โดยเฉพาะความชั่วนั้น
ไม่ควรทำเลยดีกว่า

*สำหรับตอนนี้ จะมาติดตามเรื่องราวของผู้แสวงผล
ทั้งบุญและบาปในเวลาเดียวกัน ถึงตอนที่เปรตเปลือยกาย

รู้เท่าไม่ถึงการณ์ (๓)

๒๕๑

เล่าถึงบุญกรรมของตนว่า ได้ทำบุญและบาปอะไรไว้ จึงต้องมา
เสวยสุขและทุกข์ในเวลาเดียวกัน หลังจากเล่าบุญกรรมของตน
แล้ว เปรตทูลต่อไปอีกว่า “ขอเดชะ ขอพระองค์ทรงเชื่อ
ข้าพเจ้าเถิดว่า ผู้มีความเห็นผิด เป็นผู้เศร้าหมองด้วยกาย วาจา
และใจ เมื่อตายไปแล้ว ย่อมเข้าถึงนรกในสัมปรายภพโดยไม่
ต้องสงสัย ส่วนผู้ที่ปรารถนาสุคติ ยินดียิ่งในการให้ทาน เป็นต้น
เมื่อตายไปแล้ว ย่อมเข้าถึงสุคติในสัมปรายภพแน่นอน”

แม้เปรตจะชี้แจงผลของกรรมเช่นนี้แล้ว พระราชายัง
ไม่ทรงเชื่อง่ายๆ ทรงถามว่า “จะให้เราเชื่อได้อย่างไรว่า นี่คือ
ผลของกรรมดีหรือกรรมชั่ว ใครจะทำให้เราเชื่อในเรื่องนี้ได้”

เปรตยืนยันหนักแน่นว่า “ข้าพระองค์นี้แหละ เป็นผู้
ที่พระองค์ควรเชื่อเถิด เพราะได้ประสบความสุขและทุกข์ด้วย
ตัวเองมาแล้ว ขอพระองค์ทรงเชื่อเถิดว่า ผลแห่งกรรมดีและ
กรรมชั่วเป็นสิ่งที่มิอยู่จริง เพราะผลแห่งกรรมทั้งสองนี้ สัตว์จึง
ไปสู่สุคติและทุกข์ ถ้าสัตว์ในโลกนี้ ไม่ทำกรรมดีหรือกรรมชั่วไว้
สัตว์ที่ไปสู่สุคติและทุกข์ หรือเป็นสัตว์ประณีตและเลว ก็จักไม่มี
ในมนุษยโลก แต่เพราะสัตว์ทั้งหลายได้ทำกรรมดีและกรรมชั่วไว้
ฉะนั้นจึงไปสู่สุคติบ้าง ทุกข์บ้าง เป็นสัตว์เลวบ้าง ประณีตบ้าง
เช่นเดียวกับข้าพระองค์ซึ่งได้ทำกรรมไว้ในชาติก่อน จึงเป็นเหตุ

รู้เท่าไม่ถึงการณ์ (๓)

๒๕๒

ให้ต้องมาเป็นเปรตเปลือยกายเช่นนี้ ยังไม่มีผู้ใดทำบุญถวาย
ผ่านงุ่มแต่สมณพราหมณ์ แล้วอุทิศส่วนบุญมาให้ ข้าพระองค์
จึงยังเป็นเปรตเปลือยกายดังที่พระองค์เห็นอยู่นี้แหละ”

เมื่อสดับคำยืนยันเช่นนั้น พระราชารู้สึกกลัวใน
กาเมสุมิจนจารที่พระองค์กำลังจะล่วงละเมิด ทรงเริ่มเกิด
ความลังเลสลดพระทัย และอยากจะช่วยเปรตให้เสวยสุข จึง
ตรัสถามว่า “ทำอะไรท่านจึงจะได้เครื่องนุ่งห่ม ขอจงบอก
เราเถิด หากเราช่วยท่านได้ เราก็คยินดี และเพื่อเป็นการพิสูจน์ว่า
ผลแห่งกรรมดีสามารถอุทิศให้ได้”

เปรตดีใจมากที่พระราชามีกุศลจิตอยากช่วยเหลือตน
จึงทูลบอกวิธีการว่า “ในกรุงเวสาลีนี้ มีภิกษุรูปหนึ่งนุ่งห่มผ้า-
ย้อมฝาด นามว่า พระกัปปิตกเถระ เป็นผู้ได้ฌาน มีศีลบริสุทธิ์
เป็นพระอรหันต์ผู้หลุดพ้นแล้วจากกิเลสอาสวะ มีอินทรีย์อัน
คัมภีระดีแล้ว เป็นผู้สำรวจในพระปาฏิโมกข์ บรรลุผลอัน
สูงสุดในทางพระพุทธศาสนา เป็นเนื่อนาบุญอันเลิศของโลก
เป็นทักษิณียบุคคลของเทวดาและมนุษย์ ถ้าพระองค์ปรารถนา
จะช่วย ขอจงถวายผ้าคู่หนึ่งหรือ ๒ คู่ แต่พระเถระรูปนั้น แล้ว
ทรงอุทิศส่วนกุศลให้ข้าพระองค์ เมื่อพระเถระรับไทยธรรมแล้ว
พระองค์จะทรงเห็นข้าพระองค์นุ่งห่มผ้าทิพย์ในทันที พระเจ้าข้า”

รู้เท่าไม่ถึงการณ์ (๓)

๒๕๓

พระราชาริเบสดีจกลับ และรับสั่งให้เตรียมผ้าเนื้อดี ๘ คู่ เพื่อถวายพระเถระ รุ่งเช้า ทรงรับสั่งให้ข้าราชการบริพารถือผ้า เหล่านั้นติดตามพระองค์ไปพบพระอรหันต์ตามที่เปรตบอกไว้ เมื่อเสด็จไปถึง ทรงพบพระเถระที่เพิ่งกลับจากบิณฑบาต กำลัง นั่งอยู่ที่โคนไม้เพื่อฉันภัตตาหาร

พระราชาสด็จไปนมัสการพลาตรัสว่า “ข้าแต่ท่าน ผู้เจริญ ข้าพเจ้าเป็นกษัตริย์อยู่ในเมืองเวสาลีนี้ ชาวเมืองเรียก ชื่อว่า พระเจ้าอัมพลักขระ ขอท่านจงรับผ้า ๘ คู่นี้ของข้าพเจ้า ด้วยเถิด ถ้าพระคุณเจ้ารับผ้านี้แล้ว ข้าพเจ้าจักมีความปลื้มใจ ยิ่งนัก”

พระเถระได้ยิ่กิตติศัพท์ของพระราชาเป็นอย่างดี จึง ทูลว่า “อาตมภาพรู้ดี มหาบพิตร และยังรู้ยิ่งไปกว่านั้นด้วยว่า สมณพราหมณ์ทั้งหลายต่างพากันหลีกเลี่ยงหนีจากพระราชานิเวศน์ ของมหาบพิตร เพราะในพระราชานิเวศน์ของมหาบพิตร เป็น สถานที่ต้องห้าม มีอันตราย มีภัยสำหรับสมณพราหมณ์ มหาบพิตรทรงเบียดเบียนบรรพชิต ไม่เคยพระราชทานแม้แต่ น้ำมันสักหยดเดียว สมณพราหมณ์ทั้งหลายรู้ดีว่า มหาบพิตร เป็นคนตระหนี่ ไม่ยิ่กิตติในการบริจาคทาน แต่วันนี้ มหาบพิตร ทรงเห็นประโยชน์อันใด จึงนำผ้าเนื้อดีถึง ๘ คู่ มาถวายแก่

รู้เท่าไม่ถึงการณ์ (๓)

๒๕๔

อาตมภาพ”

พระราชารู้สึกสลดพระทัยในบาปอกุศลที่ได้ทำไว้ ตรัสสารภาพบาปว่า “ข้าแต่พระคุณเจ้า โยมขอสารภาพผิดที่ได้เบียดเบียนสมณะทั้งหลาย ตามที่พระคุณท่านพูดก็จริง แต่โยมมีความประสงค์จะล้อเล่นเท่านั้น ไม่ได้มีจิตประทุษร้าย แต่ถึงกระนั้นกรรมอันชั่วช้านี้ โยมก็ได้ทำไปแล้ว ขอท่านจงได้โปรดอโหสิกรรม งดความผิดทั้งหลายเหล่านั้นแก่โยมผู้ถูกอกุศลเข้าถึงจิตด้วยเถิด”

เมื่อสารภาพบาปแล้ว พระราชาตรัสเล่าถึงเหตุการณ์ที่เปรตแนะนำให้นำผ้ามาถวายแด่พระเถระ ทรงยกผ้าขึ้นเหนือพระเศียร ทรงสรวมจิตนึกถึงเปรตเปลือยกายตนนั้น พลังตรัสอุทิศส่วนกุศลว่า “ข้าแต่พระคุณเจ้า ขอทักขิณาทานนี้ จงสำเร็จแก่เปรตนั้นด้วยเถิด” ส่วนเปรตจะได้รับบุญที่พระราชาทรงอุทิศให้หรือไม่ และเรื่องราวจะจบลงอย่างไร คงต้องติดตามในตอนต่อไป

จากเรื่องนี้ จะเห็นว่า โลกมนุษย์นี้เป็นสถานที่ล้งสมบุญ บารมีอย่างแท้จริง เป็นสถานที่แสวงบุญอย่างเดียว ไม่ควรมาทำบาปกรรม ส่วนภพภูมิอื่นนั้น เป็นภพภูมิของการเสวยผลที่เกิดจากการกระทำในขณะที่เป็นมนุษย์ โดยมีบุญและบาปเป็น

รู้เท่าไม่ถึงการณ์ (๓)

๒๕๕

เหมือนรหัสผ่านที่จะนำไปเกิดในภพภูมิต่างๆ ถ้าทำบุญ ย่อมไปเกิดในสุคติเสวยผลบุญยาวนานมาก ถ้าไปเกิดในทุคติภูมิ ย่อมจะต้องไปชดใช้วิบากกรรมที่ทุกข์ทรมานยาวนานชนิดนับวันเวลากันไม่ไหวทีเดียว

เพราะฉะนั้น นักสร้างบารมีต้องทำแต่กรรมดี บาปกรรม แม้เพียงเล็กน้อย อย่าไปทำเด็ดขาด หากพลาดพลั้งตกไปในอบายภูมิ แม้จะมีเงินทอง ทรัพย์สมบัติมากมาย ก็ไถ่ตัวขึ้นมาไม่ได้ ประกันตัวออกมาก็ไม่ได้ เวลาของชีวิตที่เหลืออยู่ในโลกนี้มีไม่มาก แต่เวลาในปรโลก ยาวนานกว่ามาก ดังนั้นให้ใช้เวลาที่เหลือเพียงน้อยนิดนี้ สร้างบุญบารมีให้เต็มที่ เพราะมีแต่บุญกับบาปเท่านั้น ที่จะติดตามตัวไปในภพเบื้องหน้า ให้ตั้งใจทำทาน รักษา ศีล และเจริญภาวนา ทำใจหยุดนิ่งเพื่อให้เข้าถึงพระธรรมกาย จะได้มีชีวิตที่ปลอดภัยไปทุกภพทุกชาติกันทุกคน

